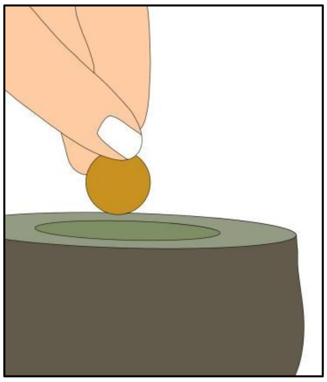

ธรรมเนียมการให้ทานของชาวคริสต์

ทาน - เสื้อผ้า อาหาร หรือเงินที่มอบให้แก่คนยากจน

พระวรสาร

จงระวังอย่าให้ทานของท่านทำต่อหน้าคนอื่น เพื่อให้คนอื่นเห็น มิฉะนั้นท่านจะไม่มีรางวัลจากพระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตอยู่ในสวรรค์ ฉะนั้นเมื่อท่านให้ทาน อย่าเป่าแตรนำหน้าเหมือนพวกคนหน้าซื่อใจคดที่ทำในธรรมศาลาและตามถนนหนทาง เพื่อให้คนอื่นยกย่องพวกเขา เราบอกท่านทั้งหลายว่า พวกเขาได้รับรางวัลของพวกเขาแล้ว แต่เมื่อท่านให้ทาน อย่าให้มือซ้ายรู้ว่ามือขวาทำอะไร เพื่อทานของท่านจะเป็นไปในที่ลับ และพระบิดาของท่านผู้ทรงเห็นในที่ลับจะทรงประทานรางวัลแก่ท่านอย่างเปิดเผย มัทธิว 6:1-4

พระเยซูตรัสตอบว่า “ มีชายคนหนึ่งเดินทางจากเยรูซาเล็มไปยังเยริโค แล้วถูกโจรปล้น โจรเหล่านั้นได้ปล้นเสื้อผ้าของเขาไปและทำร้ายเขา แล้วก็จากไป ทิ้งเขาไว้ในสภาพใกล้ตาย บังเอิญมีปุโรหิตคนหนึ่งผ่านมาทางนั้น เมื่อเห็นชายคนนั้นก็เดินผ่านไปอีกด้านหนึ่ง และเลวีคนหนึ่งก็เช่นกัน เมื่อมาถึงที่นั่นก็เห็นชายคนนั้นแล้วก็เดินผ่านไปอีกด้านหนึ่ง แต่ชาวสะมาเรียคนหนึ่งเดินทางมาถึงที่นั่น เมื่อเห็นชายคนนั้นก็สงสาร จึงเข้าไปรักษาบาดแผลให้เขา เอาทั้งน้ำมันและเหล้าองุ่นมาทา แล้วให้เขาขึ้นบนสัตว์พาหนะของตน พาไปที่โรงแรมและดูแลเขา วันรุ่งขึ้นเมื่อเขาจากไป เขาก็เอาเงินสองเพนนีออกมาให้แก่เจ้าของโรงแรม แล้วบอกว่า ‘จงดูแลเขาให้ดี และเมื่อเรากลับมาอีก เราจะชดใช้ให้’” ในบรรดาคนทั้งสามนี้ เจ้าคิดว่าใครเป็นเพื่อนบ้านของคนที่ถูกขโมยปล้น? เขาตอบว่า คนที่แสดงความเมตตาต่อเขา แล้วพระเยซูตรัสกับเขาว่า จงไปและทำเช่นเดียวกันเถิด ลูกา 10:30-37

แต่จงบริจาคทานจากสิ่งของที่ท่านมีอยู่ และดูเถิด ทุกสิ่งก็สะอาดสำหรับท่านแล้ว ลูกา 11:41

จงขายสิ่งของที่มีอยู่และให้ทาน จงเตรียมถุงใส่ของที่ไม่ผุกร่อนไว้สำหรับตนเอง เป็นสมบัติในสวรรค์ที่ไม่เสื่อมสลาย ไม่มีโจรมาขโมย และไม่มีแมลงทำลาย เพราะทรัพย์สมบัติของท่านอยู่ที่ไหน ใจของท่านก็อยู่ที่นั่นด้วย ลูกา 12:33-34

การกระทำ

บัดนี้เปโตรและยอห์นขึ้นไปที่พระวิหารด้วยกันในเวลาอธิษฐาน คือเวลาเก้าโมงเช้า มีชายคนหนึ่งเป็นอัมพาตมาตั้งแต่เกิด ถูกหามมาที่ประตูพระวิหารซึ่งเรียกว่าประตูงามทุกวัน เพื่อขอทานจากผู้ที่เข้าไปในพระวิหาร เมื่อชายคนนั้นเห็นเปโตรและยอห์นกำลังจะเข้าไปในพระวิหาร เขาจึงขอทาน เปโตรและยอห์นจึงมองดูเขา แล้วพูดว่า “จงมองดูเราเถิด” ชายคนนั้นจึงฟังพวกเขาด้วยความหวังว่าจะได้รับอะไรจากพวกเขา เปโตรจึงพูดว่า “เราไม่มีเงินหรือทอง แต่สิ่งที่เรามี เราจะให้แก่ท่าน ในนามของพระเยซูคริสต์แห่งนาซาเร็ธ จงลุกขึ้นเดินไปเถิด” แล้วเปโตรก็จับมือขวาของชายคนนั้นและยกเขาขึ้น ทันใดนั้นเท้าและข้อเท้าของเขาก็แข็งแรงขึ้น เขาจึงลุกขึ้นยืนและเดินไปกับพวกเขาเข้าไปในพระวิหาร เดินและกระโดดโลดเต้นและสรรเสริญพระเจ้า (กิจการ 3:1-8)

และบรรดาผู้เชื่อเหล่านั้นมีใจเดียวกัน เป็นหนึ่งเดียวกันในจิตวิญญาณ ไม่มีใครในพวกเขากล่าวว่าสิ่งใดที่ตนครอบครองเป็นของตนเอง แต่พวกเขามีทุกสิ่งร่วมกัน และอัครทูตได้เป็นพยานถึงการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์ด้วยฤทธิ์อำนาจยิ่งใหญ่ และพระคุณอันยิ่งใหญ่ก็อยู่กับพวกเขาทั้งหมด ไม่มีใครในพวกเขาขาดแคลน เพราะคนจำนวนมากที่มีที่ดินหรือบ้านก็ขายมัน และนำเงินที่ขายมาวางไว้ที่เท้าของอัครทูต และก็มีการแจกจ่ายให้แก่ทุกคนตามความต้องการของเขา และโยเซฟซึ่งอัครทูตตั้งชื่อว่าบาร์นาบัส (ซึ่งแปลว่าบุตรแห่งการปลอบโยน) เป็นชาวเลวีและมาจากประเทศไซปรัส มีที่ดินก็ขายมัน และนำเงินมาวางไว้ที่เท้าของอัครทูต (กิจการ 4:32-37)

ณ เมืองยอปปา มีสาวกคนหนึ่งชื่อทาบิธา ซึ่งแปลว่าดอร์คัส หญิงผู้นี้เต็มไปด้วยการทำความดีและการให้ทาน (กิจการ 9:36)

ในเมืองซีซาเรีย มีชายคนหนึ่งชื่อโครเนลิอุส เป็นนายร้อยแห่งกองทัพอิตาลี เป็นคนเคร่งศาสนาและเกรงกลัวพระเจ้า รวมทั้งคนในครอบครัวของเขาด้วย เขาให้ทานแก่คนมากมายและอธิษฐานต่อพระเจ้าอยู่เสมอ ในเวลาประมาณเก้าโมงเช้า เขาเห็นนิมิตอย่างชัดเจนว่าทูตสวรรค์ของพระเจ้ามาหาเขาและกล่าวแก่เขาว่า “โครเนลิอุส” เมื่อเขาเห็นทูตสวรรค์นั้น เขาก็กลัวและถามว่า “อะไรนะ พระเจ้าข้า?” ทูตสวรรค์จึงตรัสตอบว่า “คำอธิษฐานและการให้ทานของเจ้าได้ขึ้นไปเป็นที่ระลึกต่อพระเจ้าแล้ว” (กิจการ 10:1-4)

และโครเนลิอุสกล่าวว่า “สี่วันก่อนข้าพเจ้าถือศีลอดอาหารจนถึงเวลานี้ และในเวลาเก้าโมง ข้าพเจ้าอธิษฐานในบ้านของข้าพเจ้า และดูเถิด ชายคนหนึ่งสวมเสื้อผ้าสีสดใสมายืนอยู่ต่อหน้าข้าพเจ้า และกล่าวว่า ‘โครเนลิอุส คำอธิษฐานของท่านได้รับการฟังแล้ว และทานของท่านก็อยู่ในความทรงจำของพระเจ้า’” (กิจการ 10:30-31)

ข้าพเจ้าได้แสดงให้ท่านทั้งหลายเห็นทุกสิ่งแล้วว่า เมื่อท่านทำงานหนักเช่นนั้น ท่านควรช่วยเหลือผู้ที่อ่อนแอ และจงระลึกถึงคำตรัสของพระเยซูเจ้าที่ว่า “ การให้ย่อมเป็นพรมากกว่าการรับ” (กิจการ 20:35)

และข้าพเจ้าก็ฝึกฝนตนเองในเรื่องนี้ คือให้มีจิตสำนึกที่ปราศจากความผิดต่อพระเจ้าและต่อมนุษย์อยู่เสมอ บัดนี้หลังจากผ่านไปหลายปี ข้าพเจ้าได้มาถวายทานและเครื่องบูชาแก่ชนชาติของข้าพเจ้า (กิจการ 24:16-17)

จงให้ผู้ที่เคยขโมยเลิกขโมยเสียเถิด แต่จงทำงานด้วยมือของตนในสิ่งที่ดี เพื่อเขาจะได้มีสิ่งที่จะนำไปให้แก่ผู้ที่ขัดสน เอเฟซัส 4:28

คัมภีร์นอกสารบบ

ข้าพเจ้าโทบิตดำเนินชีวิตในทางแห่งความจริงและความยุติธรรมตลอดชีวิตของข้าพเจ้า และข้าพเจ้าได้ทำทานมากมายแก่พี่น้องและชนชาติของข้าพเจ้าที่เดินทางมากับข้าพเจ้ายังเมืองนีเนเวห์ ในดินแดนของชาวอัสซีเรีย โทบิต 1:3

และในสมัยที่เอเนเมสสาร์เป็นศัตรู ข้าพเจ้าได้ให้ทานแก่พี่น้องของข้าพเจ้ามากมาย และได้ให้ขนมปังแก่คนหิวโหย และเสื้อผ้าแก่คนไม่มีเสื้อผ้าสวมใส่ และถ้าข้าพเจ้าเห็นผู้ใดในชาติของข้าพเจ้าตาย หรือถูกทิ้งไว้รอบกำแพงเมืองนีเนเวห์ ข้าพเจ้าก็ได้ฝังศพเขา โทบิต 1:16-17

จงให้ทานจากทรัพย์สินของเจ้า และเมื่อเจ้าให้ทาน อย่าให้ดวงตาของเจ้าอิจฉาริษยา และอย่าหันหน้าหนีจากคนยากจน และพระพักตร์ของอัลลอฮ์จะไม่หันหนีจากเจ้า ถ้าเจ้ามีเหลือเฟือ จงให้ทานตามกำลังทรัพย์ ถ้าเจ้ามีน้อย จงอย่ากลัวที่จะให้ตามจำนวนน้อยนั้น เพราะเจ้าได้สะสมทรัพย์สมบัติที่ดีไว้สำหรับวันที่จำเป็น เพราะการให้ทานนั้นช่วยให้รอดพ้นจากความตาย และไม่ให้ตกอยู่ในความมืดมิด เพราะการให้ทานเป็นของขวัญที่ดีสำหรับทุกคนที่ให้ในสายตาของพระผู้เป็นเจ้าสูงสุด โทบิต 4:7-11

จงแบ่งปันอาหารแก่ผู้หิวโหย และแบ่งปันเครื่องนุ่งห่มแก่ผู้เปลือยเปล่า และจงให้ทานตามกำลังทรัพย์ที่มีอยู่ และอย่าให้ตาของเจ้าอิจฉาเมื่อให้ทาน โทบิต 4:16

การละหมาดนั้นดีควบคู่กับการถือศีลอด การให้ทาน และความชอบธรรม เล็กน้อยควบคู่กับความชอบธรรมย่อมดีกว่ามากควบคู่กับความไม่ชอบธรรม การให้ทานนั้นดีกว่าการสะสมทองคำ เพราะการให้ทานนั้นช่วยให้รอดพ้นจากความตายและชำระล้างบาปทั้งปวง ผู้ที่ปฏิบัติการให้ทานและความชอบธรรมจะเปี่ยมด้วยชีวิต (โทบิต 12:8-9)

ดังนั้นโทบิตจึงสรรเสริญพระเจ้าจนจบ และเมื่อเขาอายุห้าสิบแปดปีก็สูญเสียการมองเห็น ซึ่งก็กลับคืนมาหลังจากแปดปี และเขาก็ให้ทาน และเขาก็ยำเกรงพระเจ้ามากขึ้น และสรรเสริญพระองค์ โทบิต 14:1-2

และฝังศพข้าพเจ้าอย่างเหมาะสม และฝังศพมารดาของท่านไว้กับข้าพเจ้าด้วย แต่อย่าอยู่ที่เมืองนีเนเวห์อีกต่อไปเลย จงจำไว้เถิด ลูกเอ๋ย ว่าอามันปฏิบัติต่ออาคิอาคารัสผู้พาเขาขึ้นมาอย่างไร เขาพาอาคิอาคารัสออกจากความสว่างไปสู่ความมืดอย่างไร และเขาตอบแทนอาคิอาคารัสอย่างไร แต่กระนั้นอาคิอาคารัสก็รอดพ้น แต่คนอื่นได้รับผลกรรมของเขา เพราะเขาลงไปสู่ความมืด มานาสเสสให้ทานและรอดพ้นจากกับดักแห่งความตายที่พวกเขาวางไว้สำหรับเขา แต่อามันตกลงไปในกับดักและพินาศ ฉะนั้น ลูกเอ๋ย จงพิจารณาดูว่าการให้ทานทำอะไรได้บ้าง และความชอบธรรมช่วยให้รอดได้อย่างไร เมื่อเขาพูดสิ่งเหล่านี้แล้ว เขาก็สิ้นลมหายใจบนที่นอน เมื่ออายุได้หนึ่งร้อยห้าสิบปี และเขาถูกฝังอย่างมีเกียรติ โทบิต 14:10-11

น้ำสามารถดับไฟที่ลุกโชนได้ และทานช่วยล้างบาปได้ (ปัญญาจารย์ 3:30)

อย่าท้อแท้เมื่อท่านอธิษฐาน และอย่าลืมให้ทานด้วยเถิด (ปัญญาจารย์ 7:10)

ไม่มีสิ่งดีใดจะเกิดขึ้นกับผู้ที่หมกมุ่นอยู่กับความชั่ว และก็ไม่มีสิ่งดีใดจะเกิดขึ้นกับผู้ที่ไม่ให้ทาน (ปัญญาจารย์ 12:3)

ทานที่มนุษย์บริจาคเปรียบเสมือนตราประทับ และเขาจะเก็บรักษาการกระทำดีของมนุษย์ไว้เหมือนดวงตา และจะอบรมสั่งสอนให้บุตรชายและบุตรหญิงของเขากลับใจ (ปัญญาจารย์ 17:22)

จงเก็บทานไว้ในยุ้งฉางของเจ้า และมันจะช่วยเจ้าให้พ้นจากความทุกข์ยากทั้งปวง (ปัญญาจารย์ 29:12)

ผู้ใดรักทองคำ ผู้นั้นจะไม่ได้รับการพิสูจน์ว่าชอบธรรม และผู้ใดติดตามความเสื่อมทราม ผู้นั้นก็จะได้รับผลกรรมอย่างเพียงพอ ทองคำได้เป็นสาเหตุแห่งความพินาศของคนจำนวนมาก และความหายนะก็มาถึงพวกเขาแล้ว มันเป็นสิ่งกีดขวางสำหรับผู้ที่บูชาทองคำ และคนโง่ทุกคนจะตกเป็นเหยื่อของมัน เศรษฐีผู้บริสุทธิ์ที่ไม่แสวงหาทองคำนั้นเป็นผู้ได้รับพร เขาคือใคร? และเราจะเรียกเขาว่าผู้ได้รับพร เพราะเขาได้ทำสิ่งมหัศจรรย์มากมายท่ามกลางประชาชนของเขา ใครเล่าที่ได้รับการทดสอบแล้วและพบว่าบริสุทธิ์? ฉะนั้นจงให้เขาสรรเสริญตนเอง ใครเล่าที่อาจทำผิดแต่ไม่ได้ทำผิด? หรือทำชั่วแต่ไม่ได้ทำชั่ว? ทรัพย์สินของเขาจะได้รับการยืนยัน และชุมชนจะประกาศทานของเขา (ปัญญาจารย์ 31:5-11)

ผู้ใดตอบแทนความดี ผู้นั้นก็เหมือนถวายแป้งอย่างดี และผู้ใดให้ทาน ผู้นั้นก็เหมือนถวายคำสรรเสริญ (ปัญญาจารย์ 35:2)

พี่น้องและความช่วยเหลือมีไว้เพื่อยามทุกข์ยาก แต่การให้ทานจะช่วยให้พ้นทุกข์ได้มากกว่าทั้งสองอย่าง (ปัญญาจารย์ 40:24)

หนังสือที่สูญหายไปของพระคัมภีร์

พระแม่มารีย์ผู้ทรงได้รับพรและทรงสง่าราศีตลอดกาล ทรงสืบเชื้อสายมาจากราชวงศ์ดาวิด ประสูติในเมืองนาซาเรธ และได้รับการศึกษาในเยรูซาเล็ม ณ พระวิหารของพระเจ้า บิดาของพระองค์ชื่อโยอาคิม และมารดาชื่ออันนา ครอบครัวของบิดามาจากแคว้นกาลิลีและเมืองนาซาเรธ ครอบครัวของมารดามาจากเมืองเบธเลเฮม ชีวิตของพวกท่านนั้นบริสุทธิ์และชอบธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้า เคร่งครัดในศาสนาและไร้ที่ติในสายพระเนตรของมนุษย์ เพราะพวกท่านได้แบ่งทรัพย์สินทั้งหมดออกเป็นสามส่วน ส่วนหนึ่งถวายแด่พระวิหารและเจ้าหน้าที่ของพระวิหาร อีกส่วนหนึ่งแจกจ่ายให้แก่คนแปลกหน้าและคนยากจน และส่วนที่สามเก็บไว้สำหรับตนเองและครอบครัว (พระวรสารเรื่องการประสูติของพระแม่มารีย์ 1:1-4)

อย่ากลัวเลย โยอาคิม และอย่ากังวลใจเมื่อเห็นเรา เพราะเราเป็นทูตสวรรค์ของพระเจ้าที่พระองค์ทรงส่งมาหาท่าน เพื่อแจ้งให้ท่านทราบว่า คำอธิษฐานของท่านได้รับการฟัง และทานของท่านได้ขึ้นไปอยู่ต่อหน้าพระเจ้าแล้ว พระวรสารเรื่องการประสูติของมารีย์ 2:3

หลังจากนั้นทูตสวรรค์ก็ปรากฏแก่อันนาภรรยาของเขาแล้วกล่าวว่า “อย่ากลัวเลย และอย่าคิดว่าสิ่งที่คุณเห็นเป็นวิญญาณ เพราะเราคือทูตสวรรค์องค์นั้นที่ได้ถวายคำอธิษฐานและทานของคุณต่อพระเจ้าแล้ว และบัดนี้เราถูกส่งมาหาคุณเพื่อแจ้งให้คุณทราบว่า คุณจะมีบุตรสาวคนหนึ่งซึ่งมีชื่อว่ามารีย์ และจะได้รับพรยิ่งกว่าหญิงทั้งปวง” (พระวรสารเรื่องการประสูติของมารีย์ 3:1-2)

หนังสือเล่มที่สามของคนเลี้ยงแกะแห่งเฮอร์มาส 2:1-13 (อุปมาอุปไมย)
1 ขณะที่ข้าพเจ้ากำลังเดินเข้าไปในทุ่งนา และพิจารณาต้นเอล์มและต้นองุ่น และครุ่นคิดถึงผลของมันอยู่นั้น ทูตสวรรค์องค์หนึ่งได้ปรากฏแก่ข้าพเจ้า และกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า “เจ้าครุ่นคิดถึงอะไรอยู่นานเช่นนี้?”
2 และข้าพเจ้าจึงทูลท่านว่า “ท่านครับ ข้าพเจ้านึกถึงเถาองุ่นและต้นเอล์มนี้ เพราะผลของมันสวยงาม” ท่านจึงทูลข้าพเจ้าว่า “ต้นไม้สองต้นนี้ตั้งไว้เป็นแบบอย่างแก่บรรดาผู้รับใช้ของพระเจ้า”
3 และข้าพเจ้าจึงทูลเขาว่า “ท่านครับ ข้าพเจ้าอยากทราบว่าแบบอย่างของต้นไม้เหล่านี้ที่ท่านกล่าวถึงนั้นเป็นอย่างไร” เขาตอบว่า “ฟังสิ เจ้าเห็นเถาองุ่นและต้นเอล์มนี้ไหม” ข้าพเจ้าจึงทูลว่า “ท่านครับ ข้าพเจ้าเห็นแล้ว”
4 พระองค์ตรัสว่า เถาองุ่นนี้ย่อมออกผล แต่ต้นเอล์มเป็นต้นไม้ที่ไม่มีผล ถึงกระนั้น เถาองุ่นนี้ หากไม่ได้เกาะอยู่บนต้นเอล์มและได้รับการค้ำจุนจากต้นเอล์ม ก็จะไม่ออกผลมากนัก แต่ถ้ามันเลื้อยอยู่บนพื้นดิน ก็จะออกผลไม่ดี เพราะมันไม่ได้เกาะอยู่บนต้นเอล์ม แต่เมื่อได้รับการค้ำจุนจากต้นเอล์ม มันก็จะออกผลทั้งแก่ตัวมันเองและแก่ต้นเอล์มด้วย

5 จงดูเถิดว่าต้นเอล์มให้ผลไม่น้อยกว่า แต่กลับให้ผลมากกว่าต้นองุ่นเสียอีก ข้าพเจ้าถามว่า ท่านครับ ทำไมต้นเอล์มจึงให้ผลมากกว่าต้นองุ่นเล่า ท่านตอบว่า เพราะต้นองุ่นที่ได้รับการค้ำจุนจากต้นเอล์มจึงให้ผลมากและมีผลดี ในขณะที่หากมันเลื้อยอยู่บนพื้นดิน มันก็จะออกผลน้อยและผลก็ไม่ดีด้วย
6 ดังนั้น คำอุปมานี้จึงถูกยกมาเพื่อให้บรรดาผู้รับใช้ของพระเจ้าได้ฟัง และมันแสดงถึงคนร่ำรวยและคนยากจน ข้าพเจ้าจึงตอบว่า “ท่านครับ โปรดอธิบายให้ข้าพเจ้าเข้าใจด้วย” ท่านจึงกล่าวว่า “ฟังนะ คนร่ำรวยมีทรัพย์สมบัติ แต่ต่อพระเจ้าแล้วเขายากจน เพราะเขาหมกมุ่นอยู่กับทรัพย์สมบัติของตน และอธิษฐานต่อพระเจ้าน้อยมาก และคำอธิษฐานที่เขาอธิษฐานก็เป็นเพียงคำอธิษฐานที่เกียจคร้านและไร้พลัง”
7 ฉะนั้น เมื่อคนร่ำรวยยื่นมือออกไปให้คนยากจนในสิ่งที่ตนปรารถนา คนยากจนก็จะอธิษฐานต่อพระเจ้าเพื่อคนร่ำรวย และพระเจ้าจะประทานสิ่งดีทั้งหลายให้แก่คนร่ำรวย เพราะคนยากจนนั้นร่ำรวยในการอธิษฐาน และคำขอของเขาก็มีฤทธิ์เดชมากในสายพระเนตรของพระเจ้า
8 แล้วคนร่ำรวยก็ปรนนิบัติคนยากจนทุกสิ่งทุกอย่าง เพราะเขารู้ว่าพระเจ้าทรงสดับฟังคำอธิษฐานของเขา และเขาก็เต็มใจและโดยไม่ลังเลที่จะให้สิ่งที่คนยากจนต้องการ และดูแลไม่ให้คนยากจนขาดสิ่งใดเลย
9 และคนยากจนก็ขอบพระคุณพระเจ้าเพื่อคนร่ำรวย เพราะทั้งสองคนต่างก็ทำงานจากพระเจ้า
10 ดังนั้น ในสายตาของมนุษย์ พวกเขาจึงไม่คิดว่าต้นเอล์มจะให้ผล และพวกเขาไม่รู้หรือไม่เข้าใจว่า เมื่อปลูกต้นเอล์มร่วมกับต้นองุ่นแล้ว ต้นองุ่นก็จะออกผลทวีคูณเป็นสองเท่า ทั้งสำหรับตัวมันเองและสำหรับต้นเอล์มด้วย
11 เช่นนั้นแหละ คนยากจนที่อธิษฐานต่อพระเจ้าเพื่อคนร่ำรวย พระองค์ก็ทรงฟังคำอธิษฐานของเขา และทรัพย์สมบัติของเขาก็จะเพิ่มพูนขึ้น เพราะเขานำทรัพย์สินของตนไปช่วยเหลือคนยากจน ฉะนั้นทั้งสองจึงได้รับส่วนในความดีของกันและกัน
12 ฉะนั้น ผู้ใดก็ตามที่กระทำตามสิ่งเหล่านี้ เขาจะไม่ถูกพระเจ้าทอดทิ้ง แต่ชื่อของเขาจะถูกบันทึกไว้ในหนังสือแห่งชีวิต
13 ผู้ใดร่ำรวยและเห็นว่าตนเองมั่งคั่งขึ้น ผู้นั้นก็เป็นสุข เพราะผู้ใดที่ตระหนักถึงเรื่องนี้ ก็จะสามารถช่วยเหลือผู้อื่นได้บ้าง

หนังสือแห่งเอเดนที่ถูกลืม

พันธสัญญาของเศบุลุน 2:1-21
1 และบัดนี้ ลูกเอ๋ย เราบอกพวกท่านว่า จงรักษาบัญญัติของพระเจ้า และจงเมตตาต่อเพื่อนบ้าน และจงสงสารคนทั้งปวง ไม่ใช่เฉพาะมนุษย์เท่านั้น แต่รวมถึงสัตว์ทั้งหลายด้วย
2 เพราะเหตุทั้งหมดนี้ พระเจ้าจึงทรงอวยพรข้าพเจ้า และเมื่อพี่น้องของข้าพเจ้าทุกคนป่วยไข้ ข้าพเจ้าก็ไม่เจ็บป่วย เพราะพระเจ้าทรงทราบพระประสงค์ของแต่ละคน
3 ฉะนั้น ลูกๆ เอ๋ย จงมีความเมตตากรุณาในใจของพวกท่านเถิด เพราะว่ามนุษย์ปฏิบัติต่อเพื่อนบ้านอย่างไร พระเจ้าก็จะทรงปฏิบัติต่อเขาอย่างนั้น

4 เพราะบรรดาบุตรชายของพี่น้องของข้าพเจ้าต่างเจ็บป่วยและล้มตายไปเพราะโยเซฟ เนื่องจากพวกเขาขาดความเมตตาในใจ แต่บุตรชายของข้าพเจ้ากลับไม่เจ็บป่วยอย่างที่พวกท่านทราบแล้ว
5 และเมื่อข้าพเจ้าอยู่ในแผ่นดินคานาอัน ริมชายทะเล ข้าพเจ้าจับปลาได้มากมายเพื่อยาโคบบิดาของข้าพเจ้า และเมื่อหลายคนสำลักตายในทะเล ข้าพเจ้าก็ปลอดภัยดี
6 ข้าพเจ้าเป็นคนแรกที่ต่อเรือเพื่อแล่นในทะเล เพราะพระเจ้าทรงประทานความเข้าใจและสติปัญญาให้แก่ข้าพเจ้าในเรื่องนั้น
7 และข้าพเจ้าได้ลดหางเสือลงด้านหลังเรือ และกางใบเรือบนท่อนไม้ตั้งตรงอีกท่อนหนึ่งตรงกลาง
8 และข้าพเจ้าได้ล่องเรือไปตามชายฝั่ง จับปลามาเลี้ยงครอบครัวของบิดา จนกระทั่งถึงอียิปต์
9 และด้วยความเมตตา ฉันจึงแบ่งปันสิ่งที่จับได้ให้แก่คนแปลกหน้าทุกคน
10 และถ้าหากผู้ใดเป็นคนแปลกหน้า เป็นคนป่วย หรือเป็นคนชรา ข้าพเจ้าก็จะต้มปลาและปรุงให้สุกดี แล้วนำไปแบ่งให้แก่คนทั้งปวงตามความต้องการของแต่ละคน ด้วยความเสียใจและสงสารเขา
11 เพราะฉะนั้นพระเจ้าจึงทรงประทานปลามากมายให้แก่ข้าพเจ้าเมื่อข้าพเจ้าจับปลา เพราะผู้ใดแบ่งปันให้แก่เพื่อนบ้าน ผู้นั้นจะได้รับจากพระเจ้าเป็นทวีคูณ
12 เป็นเวลาห้าปีที่ข้าพเจ้าจับปลาและแจกจ่ายให้แก่ทุกคนที่ข้าพเจ้าพบเห็น และปลานั้นก็เพียงพอสำหรับคนทั้งบ้านของบิดาข้าพเจ้า
13 ในฤดูร้อนข้าพเจ้าจับปลา และในฤดูหนาวข้าพเจ้าเลี้ยงแกะกับพี่น้องของข้าพเจ้า
14 บัดนี้ข้าพเจ้าจะบอกท่านทั้งหลายถึงสิ่งที่ข้าพเจ้าได้ทำไป
15 ในฤดูหนาว ข้าพเจ้าเห็นชายคนหนึ่งตกอยู่ในความลำบากเพราะไม่มีเสื้อผ้าสวมใส่ จึงเกิดความสงสารเขาและแอบขโมยเสื้อผ้าจากบ้านของบิดามาให้แก่เขาผู้นั้น
16 ฉะนั้น ลูกๆ ของข้าพเจ้าเอ๋ย จากสิ่งที่พระเจ้าประทานให้แก่พวกท่าน จงแสดงความเมตตากรุณาต่อคนทั้งปวงโดยไม่ลังเล และจงให้แก่คนทั้งปวงด้วยใจที่เบิกบาน
17 และถ้าท่านไม่มีกำลังที่จะให้แก่ผู้ที่ขัดสน ก็จงสงสารเขาด้วยความเห็นใจอย่างสุดซึ้ง
18 ข้าพเจ้ารู้ว่ามือของข้าพเจ้าหาของมาให้แก่เขาผู้ขัดสนไม่ได้ และข้าพเจ้าเดินไปกับเขาร้องไห้อยู่เจ็ดเฟอร์ลอง และในใจของข้าพเจ้าก็โหยหาเขาด้วยความสงสาร
19 ฉะนั้น ลูกๆ ของข้าพเจ้าเอ๋ย จงมีเมตตาต่อทุกคนด้วยเถิด เพื่อพระเจ้าจะทรงมีเมตตาและสงสารพวกท่านด้วย
20 เพราะในวันสุดท้าย พระเจ้าจะทรงส่งความสงสารมายังแผ่นดินโลก และที่ใดที่พระองค์ทรงพบความเมตตา พระองค์ก็จะสถิตอยู่ในผู้นั้น
21 เพราะว่ามนุษย์มีเมตตาต่อเพื่อนบ้านมากเพียงใด พระเจ้าก็ทรงมีเมตตาต่อเขามากเท่านั้น